

Dr Gary Yates, Jeremiasz, Wykład 1, Jeremiasz jako prorok Starego Testamentu

© 2024 Gary Yates i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Yates, który prowadzi nas w prezentacji Księgi Jeremiasza. W wykładzie 1. Omówi Jeremiasza jako proroka Starego Testamentu.

Cześć, jestem Gary Yates. Jestem profesorem nadzwyczajnym Starego Testamentu w Liberty Baptist Theological Seminary w Lynchburgu i nie mogę się doczekać możliwości poprowadzenia nas przez studiowanie Księgi Jeremiasza.

Uwielbiam Księgę Jeremiasza, ponieważ wierzę, że ma ona przesłanie dla naszego dzisiejszego społeczeństwa i naszej kultury, a także ze względu na jego miłość i pasję do Boga i Słowa Bożego, i mam nadzieję, że to będzie coś, co będzie na nas widoczne. Chciałbym rozpocząć nasze studium od kilku sesji, myśląc o Jeremiaszu w kontekście proroków Starego Testamentu.

Prorocy zazwyczaj stanowią część Biblii, którą nie jesteśmy zbyt zaznajomieni, dlatego chciałbym ogólnie przedstawić nam przesłanie proroków i pomyśleć o Jeremiaszu jako o proroku Starego Testamentu. Pierwszym sposobem, jaki chciałbym przedstawić i pomóc nam zrozumieć proroków, jest to, że są oni opisywani w Starym Testamencie jako strażnicy Boga. A to oznacza, że stróż miał za zadanie stać na murach miasta i ostrzegać ludność przed atakiem wrogiej armii.

A prorocy, w prawdziwym tego słowa znaczeniu, są Bożymi stróżami ostrzegającymi lud Izraela, że nadejdzie przeciwko nim sąd. W Księdze Jeremiasza, rozdział 6, wersety 17, widzimy ten obraz proroków. Pan mówi: Postawiłem nad wami stróżów, którzy mówili: Uważajcie na dźwięk trąby, ale oni powiedzieli: Nie będziemy zwracać uwagi.

Innymi słowy, prorocy ogłaszali, że nadchodzi sąd, że wróg ma zamiar najechać i zaatakować Izrael. Ostrzegali ich przed czymś, co nadeszło w najbliższej przyszłości i taka była ich rola i misja. Przede wszystkim Bóg posłał proroków podczas kryzysu asyryjskiego, kiedy Asyryjczycy przybywali, aby ukarać lud Boży za nieposłuszeństwo.

Potem przyszła fala proroków w czasie kryzysu babilońskiego, do którego należy Jeremiasz. A potem byli perscy prorocy w okresie po wygnaniu, kiedy ludzie wracali do ziemi. Bóg wciąż ich ostrzegał, że jeśli nie zmienią swojego postępowania i nie zwrócą się do Niego, czeka ich większy sąd.

Rolą proroków i powodem, dla którego Bóg wskrzesił tych proroków, było przede wszystkim przygotowanie ludzi na kryzysy, na które przygotowywali się. Rozdział 3 Ezechiela także mówi o proroku jako o stróżu Bożym. I mówi, że jeśli prorok ostrzeże

lud o nadchodzącym sądzie , zobaczy miecz i przygotuje lud, to prorok wypełnił swoją misję i wykonał swoje zadanie.

Zatem obowiązkiem ludzi jest słuchać i zwracać uwagę. Ostrzegali więc ludzi przed nadchodzącym kryzysem. Pamiętam, jak wiele lat temu mieszkałem na Florydzie i wtedy po raz pierwszy doświadczyliśmy huraganu i zdecydowałem, że chcę pojechać na plażę i zobaczyć huragan z bliska.

Pamiętam też policjanta, który był na moście, gdy przechodziliśmy przez międzybrzeżną drogę wodną, i ostrzegał nas kilkoma bardzo kolorowymi metaforami, że musimy uciekać. A kiedy myślę o prorokach, myślę o tym policjancie stojącym na moście i ostrzegającym o zbliżającym się niebezpieczeństwie. I taka była rola i misja proroków, a szczególnie Jeremiasza.

Jeremiasz ostrzega lud, że Babilończycy nadchodzą i że muszą odpokutować i zmienić swoje postępowanie, ponieważ Bóg przygotowuje się do ich osądzenia. Myślę, że drugim sposobem, w jaki powinniśmy myśleć o prorokach, jest to, że są oni rzecznikami Boga. Słowo prorok zasadniczo oznacza powołany.

Prorocy są posłańcami Boga. 350 razy u proroków widzimy wyrażenie: Tak mówi Pan. Niektórzy ludzie wyobrażają sobie, że prorocy Starego Testamentu byli jak komentatorzy polityczni, którzy mieli szczególnie wnikliwy wgląd w sprawy polityczne i religijne swoich czasów.

To naprawdę nie jest biblijne zrozumienie. Co więcej, są oni posłańcami Boga, którzy głoszą słowo Boże. Trzeci rozdział Drugiego Tymoteusza przypomina nam, że całe Pismo jest natchnione przez Boga.

To jest powiedziane przez Boga. Kiedy prorocy głosili swoje przesłanie, nie były to tylko błyskotliwe obserwacje ludzi, którzy mieli wgląd w ich kulturę i sytuację, w której się znaleźli. Mówili przesłanie od Boga.

Pierwszy rozdział drugiego Piotra mówi, że żadne Pismo Święte ani proroctwo nigdy nie było przedmiotem prywatnej interpretacji, lecz święci mężowie Boży przemawiali pod wpływem ducha Bożego. Obraz, którego używa Piotr, przedstawia żagiel prowadzony przez wiatr. W ten sposób prorocy byli prowadzeni i kierowani przez Boga.

Zatem będziemy patrzeć na Jeremiasza jako na rzecznika Boga. A w Księdze Jeremiasza jest to szczególnie ważne ze względu na sposób, w jaki prorok jest przedstawiany. W całej Księdze Jeremiasza słowa Boga i słowa proroka będą utożsamiane z jednym i tym samym.

Faktycznie, w pierwszym wersecie księgi Jeremiasza jest mowa o słowach Jeremiasza, a następnie w wersecie drugim, przez którego przyszło słowo Pańskie. Często pojawia się pogląd, że Biblia zawiera słowo Boże lub że Biblia jest świadectwem słowa Bożego, co tak naprawdę nie zgadza się z teologią Jeremiasza, ponieważ Jeremiasz powie, że słowa ludzkiego proroka są właściwie słowa samego Boga. W książce zobaczymy to na różne sposoby.

Również Jeremiasz, jako człowiek, dosłownie staje się żywym ucieleśnieniem słowa Bożego. W jednym z fragmentów powie: zjadłem, spożyłem słowa Pana. Wdrożyłam je do swojego życia i sprawiały mi radość.

Kiedy Jeremiasz to zrobił, stał się żywym wyrazem słowa Bożego, które ludzie mogli zobaczyć. Bóg nie chciał tylko wysłać ludziom przesłania; chciał wysłać do nich osobę, która przekazała tę wiadomość.

A kiedy widzieli smutek i płacz Jeremiasza, w życiu Jeremiasza mogli dosłownie zobaczyć płacz samego Boga. Widzieli żywy wyraz tego słowa. I tak Jeremiasz jest rzecznikiem Boga.

Jest stróżem Bożym ogłaszającym sąd, katastrofę, katastrofę, która wkrótce nastąpi. I to nie jest jego słowo. To są słowa Boga.

Trzeci sposób, w jaki, jak sądzę, powinniśmy myśleć o prorokach, postrzegać ich i rozumieć, jest taki, że w Starym Testamencie prorocy są posłańcami przymierza z Bogiem. Na starożytnym Bliskim Wschodzie król realizował swoje rządy poprzez zawieranie przymierzy. A w świecie politycznym czasów Jeremiasza królowie zawierali przymierza z innymi ludźmi.

Wielcy królowie, przywódcy imperiów, zawierali przymierza ze swoimi wasalami. I tak Stary Testament, mówiąc o królewskości Boga, Bóg sprawuje swą królewskość poprzez szereg przymierzy. A kiedy król chciał przypomnieć ludowi pod jego rządami lub narodom wasalnym, które składały mu hołd, o ich obowiązkach wynikających z przymierza, często wysyłał swoich ambasadorów lub posłańców.

To właśnie czynili prorocy dla Pana. Jeśli król wysyłał swoich ambasadorów, swoich posłańców i przypominał ludowi o jego obowiązkach wynikających z przymierza, a oni ich wypełniali, wszystko układało się dobrze. Ale jeśli naród wasalny nie zwracałby uwagi na posłańców przymierza, jeśli nie wypełniali swoich obowiązków, ostatecznie musieliby odpowiedzieć przed królem.

Zatem prorocy wyruszają jako ambasadorowie Boga, jako posłańcy Boga. Scott Duvall i Danny Hayes w swojej książce *Grasping God's Word* podsumowują przesłanie przymierza proroków w czterech punktach. Pierwszą rzeczą, którą powiedzą, jest to,

że prorocy przychodzą, aby ogłosić, jako posłańcy przymierza Bożego, że zgrzeszyliście i złamaliście przymierze.

Warunki i umowa, ustalenia, które poczyniliśmy, świadczą o tym, że nie wywiązaliście się ze swoich obowiązków wynikających z przymierza. Druga część ich przesłania przymierza brzmi: musisz się zmienić. Musisz pokutować i zawrócić.

Jednym z kluczowych terminów teologicznych w Księdze Jeremiasza jest zwrot „nawrócić się”, shub, co oznacza „pokutować”. Dosłownie oznacza zawrócenie. Zatem prorok mówi ludziom, że musicie zawrócić.

Musisz zmienić swoje postępowanie, ponieważ złamałeś swoje przymierze i musisz wrócić do obowiązków, które nałożył na ciebie Bóg. Trzeci punkt ich przesłania przymierza jest taki, że prorocy powiedzieliby, że jeśli nie będzie pokuty, nastąpi sąd. I tutaj stają się stróżami.

Sąd Boży jest tuż za rogiem. Sąd Boży, dzień Pański, wkrótce nastąpi. Jeśli więc nie odpokutujesz, oto konsekwencje twoich wyborów.

Wreszcie czwarta część ich przesłania przymierza głosi, że po nastaniu sądu nastąpi przywrócenie. A prorocy nigdy nie mówią o sądzie Bożym, nie wspominając jednocześnie o Bożym przywróceniu. Izrael był ludem przymierza z Bogiem i Pan może go osądzić, ale Pan nie zamierzał go odrzucić.

Jako rodzic, gdy moje dzieci zrobiły coś, co sprzeciwiało mi się, wiele razy musiałem je karać lub poprawiać, ale nigdy nie myślałem o wyrzuceniu ich z rodziny. Bóg nie zamierza zerwać swojej relacji przymierza z Izraelem, pomimo faktu, że oni złamali swoje przymierze z nim. Zatem po tym sądzie nastąpi przywrócenie.

W Księdze Jeremiasza znajduje się intensywne przesłanie sądu, ale w samym jej centrum, w rozdziałach 30–33, znajduje się fragment, w którym Bóg mówi o tym, że przywróci los swoich ludzi. Nawet prorok taki jak Amos, który prawdopodobnie ma najsurowsze przesłanie sądu ze wszystkich proroków, na samym końcu księgi Pan odbuduje upadły przybytek Dawida i przywróci swój lud. Są to zatem kluczowe aspekty ich przesłania przymierza.

Zgrzeszyłeś. Złamałeś przymierze. Po drugie, musisz odpokutować i zmienić swoje postępowanie. Po trzecie, jeśli nie będzie pokuty, nastąpi sąd.

Tak się ostatecznie stało. Ale po czwarte, po sądzie nastąpi przywrócenie. A teraz, aby przyjrzeć się nieco bardziej szczegółowo prorokom jako posłańcom przymierza, chciałbym, żebyśmy pomyśleli o konkretnych przymierzach, które Bóg zawarł ze swoim ludem w Starym Testamencie oraz o tym, jak te przymierza są powiązane z szerszym przesłaniem Starego Testamentu, a zwłaszcza orędzia proroków.

Po tym, jak Adam i Ewa zgrzeszyli w ogrodzie i po upadku, Bóg zaczął sprawować władzę królewską poprzez szereg przymierzy. A na początku stworzenia Bóg powiedział, że błogosławi ludzkość. Powiedział: Chcę, abyście byli płodni i rozmnażali się.

Chcę, żebyś cieszył się moim dziełem. Chcę ci błogosławić. Ale kiedy ludzkość grzeszy, Bóg musi działać.

Bóg musi dokonać dzieła odkupienia. Poprzez tę serię przymierzy Bóg przywraca ludziom błogosławieństwa, które pierwotnie dla nich zaprojektował. Pierwsza wzmianka o przymierzu, które mamy, znajduje się w Księdze Rodzaju 6-9, a Bóg w tych rozdziałach zawiera przymierze z Noem.

W przymierzu z Noem w pewnym sensie widzimy projekt wszystkich przymierzy. Będą obietnice. Będą też obowiązki.

Obietnica, którą Bóg dał Noemu po potopie, głosi, że nigdy więcej nie zniszczy on ziemi przez powódź, przez wody w taki sposób, w jaki ją właśnie zniszczył. Jednakże Pan nakłada na Noego obowiązek, aby człowiek, tak jak jedzą zwierzęta, nie spożywał krwi, ponieważ reprezentuje ona samo życie. Ludzkość ma także ukarać tych, którzy przelali ludzką krew.

Ktokolwiek przeleje krew człowieka, przez człowieka zostanie przelana jego krew. Dlatego Bóg obiecuje, że ziemia i stworzenie będą mogły trwać dalej. Bóg nakłada również obowiązki na ludzkość, aby można było cieszyć się i doświadczać warunków błogosławieństw.

Kiedy ludzkość ponownie buntuje się przeciwko Bogu pod Wieżą Babel i woli podążać swoją drogą, a nie Bożą, Bóg ustanawia drugie przymierze. Bóg zawiera przymierze z Abrahamem i teraz Bożym zamysłem jest, aby On działał przez jednego człowieka, przez jedną grupę ludzi, przez jeden naród, aby mogli stać się narzędziem tego błogosławieństwa dla całej ludzkości. Kiedy Bóg pierwotnie powołuje Abrahama, słowo błogosławić pojawia się pięć razy.

Taki jest cel przymierza. Kiedy to przymierze wypełnia się w 12. rozdziale Księgi Rodzaju, 15. rozdziale Księgi Rodzaju, 17. i 22. rozdziale Księgi Rodzaju, Bóg ostatecznie składa Abrahamowi trzy obietnice. Mówi do Abrahama, numer jeden: Uczynię z ciebie wielki naród.

Po drugie, dam ci ziemię w twoje posiadanie na zawsze i na wieki. I po trzecie, zamierzam cię użyć, aby być narzędziem błogosławienia wszystkich ludzi. Zatem Bóg nie jest zainteresowany tylko Abrahamem, nie tylko jego potomkami.

Dzięki Abrahamowi wszystkie narody na ziemi zostaną pobłogosławione. W tym przymierzu Bóg nakłada również obowiązki na Abrahama. Mówi, że masz chodzić przede mną i być nienagannym, abys mógł stać się narzędziem błogosławieństwa.

Następnie Abraham i jego potomkowie mają praktykować obrzezanie jako znak przymierza. Zatem Bóg ustanawia takie porozumienie z Abrahamem. Przypieczętowanie to przysięgą, gdy Abraham jest gotowy poświęcić swego syna.

I dzięki temu Izrael, potomkowie Abrahama, staną się narodem wybranym przez Boga. Trzecie przymierze w Starym Testamencie to przymierze Mojżeszowe lub Synajskie. A Bóg już odkupił Izraela.

Ustanowił ich jako swój lud. Poprzez Abrahama wybrał ich na swój naród. Ale to przymierze ustanawia ich jako naród.

Stanowi dla nich konstytucję i w pewnym sensie informuje, jak mają żyć jako naród wybrany przez Boga. Jednak przestrzeganie prawa nie ocaliło Izraelitów w Starym Testamencie.

Pan mówi, że niosłem cię na skrzydłach orła. Przeprowadziłem cię do siebie. Już wprowadziłem cię w związek.

W ten sposób przeżywasz tę relację. A w Księdze Wyjścia 19, rozdziale 19, wersety 5 i 6 Pan wyjaśnia szczególną więź, jaką Bóg ma z Izraelem. Mówi, że uczynię z was królestwo kapłanów.

Uczynię was narodem świętym. I uczynię cię moją najcenniejszą własnością na całej ziemi. Jako królestwo kapłanów oznaczało to, że Izrael będzie narodem królewskim, ale będzie także narodem kapłańskim.

I mieli pośredniczyć w Bożej obecności i Bożym błogosławieństwie dla wszystkich narodów ziemi. Zrobią to poprzez przestrzeganie warunków przymierza, 10 przykazań danych im przez Boga, które podsumowują to przesłanie, a następnie 613 przykazań, które określają wszystkie szczegóły. Pan powiedział, że w tej relacji przymierza będziecie przestrzegać tego przymierza, będę wam błogosławił.

Dam ci dobrobyt. Dam ci długie życie. Pozwolę ci cieszyć się wszystkimi wspaniałymi rzeczami, które przygotowałem dla ciebie w Ziemi Obiecanej.

Jeśli jednak nie zastosujecie się do tego przymierza, ukarzę was. Wypędzę was z tej ziemi. Zamiast doświadczać życia i błogosławieństwa, doświadczyście przekleństwa i śmierci.

Warunki tego przymierza są dla nas nieco jaśniej określone w dwóch fragmentach, Kapłańska 26 i Powtórzonego Prawa 28. I w tych fragmentach Pan daje nam błogosławieństwa i przekleństwa przymierza. Oto, co dla ciebie zrobię, jeśli będziesz posłuszny.

Oto wspaniałe rzeczy, które ci dam. Dam wam duże rodziny i długie życie oraz przywilej życia w tej ziemi mlekiem i miodem płynącej. Ale przekleństwami, których ostatecznie doświadczy Izrael, będą wygnanie, śmierć, ubóstwo i niewola wobec innych narodów.

I Pan mówi, że jeśli okażecie mi nieposłusznosc, w końcu wypędzę was z tej ziemi i odeślę z powrotem do Egiptu, miejsca, z którego przybyliście. Warunki tego są bardzo jasno określone. Żyjąc zgodnie z prawem Bożym, ukazaliby narodom wielkość Boga i sprowadzili Go z powrotem w sferę Jego błogosławieństwa.

W czwartym rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa napisano, że gdy narody wokół Izraela obserwowałyby, jak przestrzegają prawa, mówili: jaki naród ma takiego Boga jak Izrael, tak wielkiego i cudownego, że dał im te prawa, według których mogliby żyć? Kiedy zobaczyli, jak bardzo Bóg pobłogosławi Izrael przez ich posłuszeństwo, narody przyciągały się do Izraela i mówiły: „Proszę, opowiedz nam o swoim Bogu”. Chcemy go poznać. I na tym właśnie polegała misyjna troska Boga i misyjny nacisk w Starym Testamencie.

W Księdze Izajasza 42 Pan mówi: Uczyniłem moje prawo wielkim i chwalebny, aby narody wokół ciebie chciały naśladować Pana i Go poznawać. Ale wiemy z lektury Starego Testamentu, historii Izraela, że Boży plan nie do końca się sprawdził. Zamiast prowadzić inne narody do oddawania czci Bogu, Izrael został pociągnięty do oddawania czci bogom narodów.

Zamiast przestrzegać i wypełniać Boże przykazania na wszelkie możliwe sposoby, mamy historię setek lat nieposłuszeństwa i Bożego planu, a Boży plan ostatecznie nie miał zostać wypełniony jedynie przez przymierze Mojżesza i Synaju. Zatem czwarte przymierze, które Bóg ustanawia, polega na tym, że Bóg zawiera przymierze z konkretną osobą i rodziną w Izraelu i jest to przymierze Dawida. A kluczowy fragment tego przymierza dawidowego znajduje się w 2 Księdze Samuela, 7 rozdziale. To, czego Bóg dokonywał poprzez przymierze dawidowe, ostatecznie umożliwiło wypełnienie błogosławieństw i obietnic zawartych w wcześniejszych przymierzach.

Bóg obiecał Abrahamowi, że dam ci ziemię. Izrael potrzebował króla, który pomógłby im utrzymać i posiąść tę ziemię. Pan powiedział, że będę cię błogosławił, jeśli będziesz przestrzegać przymierza.

Izrael poniósł porażkę. Nawet aż do czasów Dawida nie postępowali zgodnie z przykazaniami Bożymi. Bóg zapewnił im przywódcę, który dał im wzór tego, co znaczy podążać za Bogiem.

Król miał właściwie spisać swój własny, indywidualny egzemplarz przykazań Bożych, gdy wstąpił na tron, aby wiedzieć, w jaki sposób ma rządzić. Nie był tylko typowym starożytnym królem Bliskiego Wschodu, który mógł rządzić, jak chciał. Miał żyć pod panowaniem Boga.

A Pan dał nawet specjalną obietnicę, że nawet jeśli ten jeden człowiek będzie mi posłuszny i pójdzie za mną, wtedy będę błogosławił cały naród. Pan wiedział, że całemu ludowi, całemu narodowi będzie bardzo trudno podążać za Nim. I tak, jak głosiło przymierze Dawida, jeśli ten jeden człowiek pójdzie za Bogiem, będę błogosławił i zapewnię powodzenie narodowi.

Ale znowu wiemy, że królowie Izraela i królowie Judy pod wieloma względami nie odnieśli większego sukcesu w naśladowaniu Pana niż sam lud. Wciągnięto ich w model bycia na wzór starożytnego króla Bliskiego Wschodu, który mógł robić, co chciał, spać z kim chciał, brać, co chciał, lub zdobywać dla siebie bogactwo i władzę militarną w dowolny sposób. I tak, pomimo dobrych królów, którzy należeli do linii Dawida, stali się oni w równym stopniu częścią problemu, co rozwiązaniem.

I tak mamy tę serię przymierzy. Bóg przede wszystkim zawarł przymierze z Noem i całą ludzkością. Bóg zawarł przymierze z Abrahamem.

Bóg zawarł przymierze z Mojżeszem i ludem Izraela. Bóg zawarł przymierze z Dawidem. Jednak w pewnym sensie historia Starego Testamentu to historia długiej historii niepowodzeń.

I tak dzieje się, gdy przychodzą prorocy i ogłaszają piąte przymierze, które Bóg zawrze ze swoim ludem. I znowu przymierze, które ostatecznie obejmie wszystkie ludy i wszystkie narody świata. Prorocy obiecują, że Bóg zawrze nowe przymierze z ludem Izraela.

W pewnym sensie stanie się tak, że Bóg podrze stary kontrakt, w którym było tak wiele niepowodzeń, i Bóg zawrze nowe przymierze i nowy kontrakt. Kiedy dotrzemy do Jeremiasza, lud Izraela i Judy przez 800 lat sprzeciwiał się warunkom przymierza Mojżeszowego. I Pan mówi, że w mojej łasce i miłosierdziu zamierzam ustanowić nowe przymierze z moim ludem.

Teraz, czasami dzisiaj, kiedykolwiek zawodnik ma naprawdę dobry rok i dobry sezon, wraca do swojego zespołu pod koniec sezonu i mówi: Chciałbym renegotjować mój kontrakt. Nie płacisz mi wystarczająco dużo pieniędzy. Ale co się dzieje, gdy

sportowiec ma okropny rok i okropny sezon? Nie wraca i nie mówi: słuchaj, chciałbym, żebyś, no wiesz, zabrał mi pieniądze.

Nie zarobiłem. Nie zasługiwałem na to. Cóż, Bóg sprawia, że Jego lud definitywnie nie wywiązał się z kontraktu.

Nie dotrzymani warunków. Ale Bóg łaskawie mówi: Zamierzam zawrzeć nowe przymierze z ludem Izraela. Jeden z kluczowych fragmentów na temat tego nowego przymierza znajduje się w Księdze Jeremiasza, w 31. rozdziale Jeremiasza, wersetach od 31 do 34.

A to, co Pan mówi w tym przymierzu, to dwie rzeczy. Mówi: przede wszystkim mam zamiar wybaczyć niepowodzenia poprzednich ośmiu stuleci. I Pan mówi: ich grzechów i nieprawości, ich występków, nie będę już więcej pamiętał.

Bóg wszechświata, który wie wszystko, jedyną rzeczą, którą wybierze, aby mieć selektywną utratę pamięci, są grzechy jego ludu. I tak obietnica nowego przymierza usuwa niepowodzenia z przeszłości. Ale Pan mówi również, że zapewnię możliwości i wzmocnienie na przyszłość, w której wezmę pod uwagę moje prawo i wypiszę je w sercach mojego ludu.

I dam im pragnienie, zdolność i zdolność życia według moich przykazań, aby nigdy więcej nie musieli doświadczać mojego sądu. Nigdy więcej nie będą musieli przechodzić przez wygnanie i przez te wszystkie rzeczy, których lud doświadczył za życia i czasów Jeremiasza. Wyobrażam sobie to prawie tak, jak wtedy, gdy widzimy znak mówiący: nie chodzić po trawie lub mokrej farbie.

Naszą naturalną tendencją jest chęć chodzenia po trawie lub naszą naturalną tendencją jest chęć dotknięcia ściany i sprawdzenia, czy jest jeszcze mokra. Bóg mówi, że wezmę te prawa, które są w stosunku do ciebie zewnętrzne i tak naprawdę włożę w twoje serce pragnienie, aby ich przestrzegać i być im posłusznym. Zatem studiując Księgę Jeremiasza i przyglądając się przesłaniu proroków, zrozumiemy, że przesłanie proroków opierało się na pięciu konkretnych przymierzach, które Bóg zawiera w całym Starym Testamencie. Testament.

Na podstawie przymierzy Noego i Mojżesza Bóg ogłosi sąd. A w 24. rozdziale Księgi Izajasza, wersetach od pierwszego do piątego, prorok Izajasz przedstawia czas, kiedy Bóg będzie sądził cały świat. I jest napisane, że cały świat zadrży pod Bożym sądem.

I jest napisane, że sąd nastąpi, ponieważ złamali wieczne przymierze. To przymierze nie mówi o Prawie Mojżeszowym. Było to przymierze, które Bóg zawarł z Izraelem.

Przymierze, o którym on mówi, to przymierze Noego, które mówi, że człowiek nie będzie przelewał krwi. Człowiek nie powinien dopuszczać się przemocy. Ktokolwiek przeleje krew człowieka, przez człowieka zostanie przelana jego krew.

Bóg zamierza pociągnąć narody ziemi do odpowiedzialności za naruszenie przez nie przymierza Noego. W drugim rozdziale Habakuka, kiedy Pan ogłasza biada ludowi Babilonu, mówi, że jest to miasto zbudowane na rozlewie krwi. W rezultacie naruszyli przymierze Noego.

Bóg przyniesie sąd. W pierwszym i drugim rozdziale Księgi Amosa Bóg ogłasza sąd nad narodami otaczającymi Izrael i Judę. Podstawą tego wyroku jest przemoc i nieludzkie rzeczy, które sobie nawzajem wyrządzili, okrucieństwa, których się dopuścili.

Bóg to zaobserwował. Bóg to widział. I na podstawie przymierza Noego, Bóg osądził narody w historii.

A na podstawie przymierza Noego, Bóg będzie sądził narody w przyszłości. I tak proroków, ich przesłanie sądu opierało się na tym przymierzu. Teraz na podstawie przymierza Mojżeszowego oraz na podstawie 613 przykazań, a konkretnie 10 przykazań, które Bóg dał Izraelowi, Bóg ogłosił, że zamierza sądzić lud Izraela.

Kiedy dochodzimy do siódmego rozdziału Jeremiasza, Pan mówi to do ludu, gdy Jeremiasz przekazuje przesłanie w świątyni. Mówi tak w wersecie piątym, rozdziale siódmym: Jeśli naprawdę poprawicie swoje postępowanie i swoje uczynki, jeśli naprawdę będziecie wzajemnie wymierzać sprawiedliwość, jeśli nie uciskacie przybysza, sieroty ani wdowy i nie przelewacie krwi niewinnej, i jeśli nie będziecie szukać innych bogów na swoją szkodę, pozwolę wam zamieszkać w tym miejscu. Jeśli bardzo uważnie wsłuchasz się w to, co mówi Jeremiasz, w końcu usłyszysz słowa 10 przykazań.

Jeremiasz mówi, że naruszyliście to przymierze i w rezultacie Bóg sprowadzi sąd. Prorok Ozeasz robi to samo w rozdziale czwartym Ozeasza, wersecie pierwszym i drugim. Ma zamiar przedstawić akt oskarżenia.

Zamierza ogłosić sąd Boży. Podstawą tego sądu jest fakt, że ludzie nie przestrzegali przykazań Bożych. Oto wiadomość.

Słuchajcie słowa Pańskiego, synowie Izraela. Albowiem słowo Pańskie ma spór z mieszkańcami tej ziemi. Nie ma wierności i niezłomnej miłości.

Nie ma wiedzy o Bogu i ziemi. Nie dotrzymali warunków umowy. Oto, czym są.

Jest przeklinanie, kłamstwo, morderstwo, kradzież i cudzołóstwo. Łamią wszelkie granice, a rozlew krwi następuje po rozlewie krwi. Jeśli przeczytasz to uważnie, usłyszysz pięć z 10 przykazań.

Bóg mówi, że nie spełniłeś warunków przykazań. Dlatego Bóg przyniesie sąd. Pan także opiera się na przymierzu Mojżeszowym.

Zamierza powiedzieć, że Pan rzuca szczególne przekleństwa na lud Izraela. A kiedy spojrzemy na te przekleństwa, odnoszą się one bezpośrednio do Kapańskiej 26 i Powtórnego Prawa 28, fragmentów, o których mówiliśmy zaledwie kilka minut temu. Pan przyniesie wygnanie.

Pan sprowadzi wrogie narody. Jeśli okażesz nieposłuszeństwo, Pan sprowadzi na ciebie wszystko, przed czym ostrzegał. Zatem to, co robią prorocy, polega na tym, że, słuchajcie, ludzie, musicie zrozumieć przekleństwa przymierza.

Mojżesz ostrzegał przed nimi 800 lat temu. Te klątwy są tutaj, w teraźniejszości i musisz zmienić swoje postępowanie, inaczej sytuacja się pogorszy. Mojżesza w roku 1400 p.n.e. nadchodzą przekleństwa przymierza.

Prorocy mówią, że nadchodzą przekleństwa przymierza. Musisz się obudzić i uświadomić sobie, co robi Bóg. Kiedy Mojżesz zawarł pierwotne przymierze z ludem, który przygotowywał się do wejścia do tej ziemi, powiedział: Wzywam niebo i ziemię na świadków.

Będą w milczeniu obserwować i świadczyć, czy dotrzymacie tego przymierza. Kiedy dochodzimy do pierwszego rozdziału Księgi Izajasza, Izajasz mówi: słuchajcie niebios a słuchajcie ziemi. I to, co robi prorok, sprowadza świadków na salę sądową.

On sprowadza niebios a ziemię. Posłuchajmy. W jaki sposób Izrael dotrzymał przymierza? Odpowiedź brzmi oczywiście: nie.

I na tej podstawie Bóg ogłasza sąd. Prorocy byli ambasadorami Boga. Niesieli to przesłanie w oparciu o przymierza, które Bóg ustanowił.

Ale oprócz tego widzimy również, że obietnice proroków opierają się na przymierzach zawartych przez Boga. Obietnica, którą Bóg dał Noemu, jest powodem, dla którego Bóg cierpliwie daje ludziom możliwość pokuty i cierpliwie wyjaśnia, dlaczego Bóg nie zniszczył ludzi. Nowy Testament mówi nam, że Bóg nie chce, aby ktokolwiek zginął, ale aby wszyscy przyszli do pokuty.

W rezultacie Pan opóźnia ostateczny sąd w dniu Pańskim, kiedy cały świat zostanie osądzony. Pan opóźnia to na podstawie swoich obietnic. Opierając się na przymierzu

Mojżeszowym, Bóg chce, aby Jego lud cieszył się błogosławieństwami tej ziemi opływającej w mleko i miód.

Bóg dał im szczególne miejsce. Zatem Pan podejmie działania, aby je odnowić i sprowadzić z powrotem. Na podstawie przymierza Dawidowego Bóg obiecuje, że będzie przyszły Dawid, który wypełni wszystkie obietnice dane Izraelowi przez Boga.

Pamiętajcie o warunkach przymierza, które Bóg zawarł z Dawidem. Bóg powiedział w 2 Samuela 7: Wzbudzę po tobie syna, który będzie królował w twoim miejscu. Obietnica ta odnosi się do Salomona.

Ale przede wszystkim ustanowię twoją rodzinę, twoją dynastię i twój tron, i będą oni rządzić wiecznie. I Pan potwierdził tę obietnicę przysięgą złożoną Dawidowi. I mówi, że nie będzie tak jak z Saulem.

Nigdy nie odbiorę ci tej obietnicy. Ale Pan powiedział także do domu Dawida: Dawidzie, będę błogosławił twoim synom, jeśli będziesz posłuszny. Ukarzę twoich synów, jeśli okażą się nieposłuszni.

Będę ich biczować. Jeśli nie posłuchają, ukarzę ich biczami. I tak każdy król z linii Dawida był albo błogosławiony, albo karany na podstawie posłuszeństwa przymierzu Dawidowemu.

Za czasów Jeremiasza sytuacja stała się tak zła, że Pan ostatecznie usunął z tronu królów Dawida. Od 2500 lat w Jerozolimie nie było króla dawidowego, który by panował. Ale prorocy powiedzą również, że Bóg również nie skończył z tą obietnicą.

Pan ma przyszłość dla Dawida, ponieważ po wygnaniu, po zejściu z tronu, nawet jeśli minie 2500 lat, Pan przywróci króla Dawida. Wszyscy ci królowie w przeszłości ponieśli porażkę. Nawet dobrzy królowie, jak Jozjasz, Ezechiasz czy Dawid, w jakiś sposób zawiedli.

Ale ten przyszły król Dawida będzie wszystkim, czym Bóg zaprojektował dom Dawida. I tak wśród proroków widzimy dziesiątki obietnic, w których Pan mówi: Wzbudzę nowego Dawida. Zamierzam odnowić upadły przybytek domu Dawida.

W 23. rozdziale Jeremiasza będzie sprawiedliwa gałąź, która wyrośnie z tego pnia, że Pan ściął to drzewo, ale jest też gałąź, która wyrośnie z tamtego. Jeremiasz mówi, że Dawidowi nigdy nie zabraknie mężczyzny, który zasiądzie na tronie. Bóg będzie kontynuował linię Dawida.

Wszystkie te obietnice ostatecznie spełniają się w Jezusie Chrystusie. Obietnica, że synowie Dawida będą królować na wieki, spełnia się dzisiaj, gdy Jezus króluje po prawicy Boga. Ale te obietnice można znaleźć u proroków.

RE Klemens mówi, że 2 Samuela 7 i obietnica przymierza, którą Bóg dał Dawidowi, są zalążkiem wszystkich mesjańskich prorocstw i obietnic, które mamy u proroków Starego Testamentu. Tak więc w czasie Bożego Narodzenia, kiedy usłyszycie 9 rozdział Izajasza lub usłyszycie Mesjasza, rodzi się nam dziecko. Dany jest nam syn i rząd spocznie na jego barkach.

Ostatecznie obietnice te odnoszą się do przymierza Dawidowego. Kiedy widzimy Jeremiasza mówiącego: Pan wzbudzi sprawiedliwą gałąź, te obietnice wracają do przymierza Dawidowego. I w końcu, nowe przymierze jest ostatecznie tym, co spowoduje, że wszystkie te przymierza, wszystkie te obietnice staną się rzeczywistością, ponieważ Pan naprawi problem grzechu, który zawsze sprowadził na to niepowodzenie i nieszczęście.

I tak Jeremiasz jest prorokiem nowego przymierza. Kluczowy fragment, Jeremiasz, rozdział 31, wersety 31 do 34. Ale Jeremiasz nie jest jedynym prorokiem, który o tym mówi.

Izajasz mówi, że Pan zawrze wieczne przymierze ze swoim ludem w rozdziale 59 wersetów 20 i 21 Izajasza. I zamierza umieścić w nich swego ducha. I umieszczając w nich swego ducha, w ten sposób napisze prawo w sercach ludzi.

Ezechiel, rozdział 36, wersety 26 do 28, który jest niemal dokładnym tekstem równoległym do 31 rozdziału Jeremiasza, powie: „Dam ludziom nowe serce”. A jak Pan to zrobi? Jak napisze prawo na swoim sercu? Kiedy Jeremiasz o tym mówi, mówi: Obmyję ich wodą. Oczyszczę je.

Włożę w nie mojego ducha. Prorok Joel mówi, że w dniach ostatecznych nastąpi wielkie wylanie ducha Bożego. I nie będzie już powrotu jak za dni Starego Przymierza, gdzie duch był wylany przede wszystkim na królów, sędziów i proroków.

Ale Pan wyleje swego ducha na wszystkich synów i córki Izraela. I to jest wzmocnienie ducha. To jest wylanie ducha.

To właśnie umożliwi, aby to wszystko zaistniało i miało miejsce. Niesamowitą rzeczą w Nowym Testamencie – a sądzę, że pod wieloma względami prorocze obietnice nowego przymierza są pomostem ze Starego do Nowego Testamentu – jest to, że Jezus ogłasza, że jego misją jest wprowadzenie tego nowego przymierza w życie. Jezus ogłasza swoim uczniom, kiedy wspólnie świętują Wieczerzę Pańską, ostatni posiłek. To jest krew Nowego Przymierza.

To powoduje przebaczenie, jakie przewidywało nowe przymierze. To jest moja Krew przelana za was, abyście mogli się tym cieszyć i doświadczyć. Paweł mówi w 2 Liście

do Koryntian, w rozdziale 3, kto jest wystarczający do powołania, które dał nam Bóg? Nikt z nas nie jest do tego wystarczający.

Ale Bóg czyni nas wystarczającymi, ponieważ jesteśmy posłańcami nowego przymierza. I wychodząc z założenia, że Prawo jest zapisane w sercach ludu Bożego, Paweł mówi do Koryntian: jesteście moim listem zapisanym w moim sercu. Zmiany, które Bóg spowodował w twoim sercu, w twoim życiu, ich świadectwo, to nowe przymierze jest realne.

Kiedy dotrzemy do Listu do Hebrajczyków, w 8. rozdziale Listu do Hebrajczyków i 10. rozdziale Listu do Hebrajczyków, znajdziemy jedne z najdłuższych cytatów ze Starego Testamentu w jakimkolwiek miejscu lub dowolnym fragmencie Nowego Testamentu. Fragment, który cytuje nam autor Listu do Hebrajczyków, to 31. rozdział Jeremiasza, w którym czytamy: dlaczego chcecie wrócić do starego przymierza? Dlaczego chcesz wrócić do ofiar? Dlaczego chcesz wrócić do świątyni? Dlaczego chcesz wrócić do Lewitów? Jezus przyszedł, aby urzeczywistnić i wprowadzić w życie dla nas dzisiaj nowe przymierze, które obiecali nam prorocy. Tak więc podczas naszej dzisiejszej pierwszej sesji spojrzeliśmy na proroków na trzy sposoby.

Przede wszystkim przypomniano nam, że byli oni stróżami Boga. Postawiono na nich niesamowitą odpowiedzialność. Stanęli na murze i ogłosili ludowi: Spójrz, nadchodzi sąd.

To jest za rogiem. Musisz zmienić swoje postępowanie. Po drugie, prorocy byli posłańcami Boga i przyszli, aby powiedzieć, tak mówi Pan.

To nie jest moja opinia. Tak naprawdę nie jest tak, że prorocy na wiele sposobów często starali się jak mogli, aby się z tego wydostać. To nie jest mój pomysł.

To jest przesłanie Boga. I w końcu byli posłańcami przymierza. Na podstawie zarówno przymierzy sądu, jak i ostrzeżeń przed sądem, obietnic, błogosławieństw i przysięg, które Bóg złożył Izraelowi i całej ludzkości, prorocy głosili, że nastąpi sąd i nastąpi zbawienie.

Kiedy patrzymy na całe Pismo Święte, rozumiemy, że wszystkie te przymierza są jak strzała, która ostatecznie nas prowadzi i wskazuje na Jezusa. Zatem studiując proroka Jeremiasza, przekonamy się, że to, co Jeremiasz ogłaszał ludziom w tamtym dniu, ostatecznie doprowadziło ich do Chrystusa i ostatecznie może pomóc nam poznać, cieszyć się, doświadczać i zrozumieć w sposób pełniejszy i głębszy wszystko, co mamy w Chrystusie. Nie mogę się doczekać czasu, który spędzimy razem, aby studiować tę książkę i dowiedzieć się więcej o przesłaniu proroków.

To jest dr Gary Yates, który prowadzi nas w prezentacji Księgi Jeremiasza. W wykładzie 1. Omówi Jeremiasza jako proroka Starego Testamentu.